

Arrest

nr. 202 679 van 19 april 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) af te geven.

1.2. Op dezelfde dag beslist hij de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Het betreft de *in casu* bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1): Naam : Q. voornaam : N. geboortedatum : (...) geboorteplaats : M., C. nationaliteit : Angola

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 26/09/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg asiel aan en diende twee aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9ter in. Al deze aanvragen werden geweigerd. Na deze procedures bleef betrokkene in België wonen zonder echter nieuwe procedures op te starten die hem mogelijk een recht op verblijf zouden geven. In dit opzicht is er een risico op onderduiken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Volgens zijn asielaanvraag heeft betrokkene twee kinderen achtergelaten in Angola (C. Q. J. °13/11/2004 en C. Q. J. °15/03/2006). Zij verblijven er bij hun moeder, die indertijd de partner van betrokkene was. Een terugkeer naar Angola betekent een mogelijke hereniging met deze familielieden. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het familiale leven geen sprake.

Betrokkene woont sinds 2008 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene ontwikkelde gedurende deze jaren een privéleven op Belgische bodem. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Angola en heeft er nog familie wonen. Het zal voor hem waarschijnlijk dan ook niet zo moeilijk zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst.

Onderhavig inreisverbod stelt een einde aan het privéleven van betrokkene in België, maar vermits hij een privéleven kan ontwikkelen in Angola is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 26/09/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg asiel aan en diende twee aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9ter in. Al deze aanvragen werden geweigerd. Na deze procedures bleef betrokkene in België wonen zonder echter nieuwe procedures op te starten die hem mogelijk een recht op verblijf zouden geven. In dit opzicht is er een risico op onderduiken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig een synthesesmemorie neergelegd.

Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en betoogt in de synthesesmemorie voorts als volgt:

"11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod immers als volgt: "inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

In casu geeft de verwerende partij een aantal motieven op, waarvan de deugdelijkheid in casu ten stelligste wordt betwist!

11.1.3. De verwerende partij dient aldus rekening te houden met alle omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij, waarbij zij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt enkel dat het inreisverbod maximum drie jaar betreft. Nergens wordt een minimumtermijn of een standaardtermijn vooropgesteld. Nochtans blijkt de verwerende partij een termijn van 2 jaar wel expliciet als standaardtermijn te bestempelen. Zij motiveert immers:

"Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar."

Straffer, zij stelt dat er specifieke omstandigheden moeten zijn - niet om de termijn tussen 0 en 3 jaar te bepalen - doch wel om af te wijken van de termijn van 2 jaar.

Blijkbaar is dit voor haar een standaardtermijn, terwijl de wet dit geenszins zo bepaald heeft. Aldus lijkt de verwerende partij artikel 74/11, §1 VW verkeerd begrepen te hebben! In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wel degelijk met de individuele omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij rekening gehouden te hebben bij de motivering van het inreisverbod. Zulks wordt ook niet betwist. Wat wel betwist wordt is dat een inreisverbod van twee jaar de norm zou zijn en dat er specifieke individuele omstandigheden voorhanden moeten zijn om hiervan af te wijken. Inzake de duur van het inreisverbod is er GEEN NORM. Er is een termijn mogelijk van 0 tot 3 jaar. Tot de precieze duur kan maar besloten worden wanneer alle individuele omstandigheden netjes op een rijtje gezet worden en gewikt en gewogen.

De verwerende partij doet het omgekeerde: ze start met twee jaar en kijkt dan of er een individuele omstandigheid voorhanden is die haar zou toelaten om van deze zelf uitgevonden norm af te wijken. Dit is manifest incorrect!

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt.

11.1.4. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat zij verplicht zou zijn een inreisverbod op te leggen indien geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek dan wel wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld. Zij meent dit te lezen in de voorbereidende werkzaamheden. Verzoekende partij is het hier niet mee eens aangezien de wettelijk duidelijk geen dergelijke verplichting voorziet. Wanneer de wet duidelijk is, quod in casu, dan behoeft zij geen andere interpretatie. Desalniettemin zal de verzoekende partij niet diep ingaan hierop gezien dit eigenlijk een steriele discussie is: er is immers geen betwisting over het feit dat de duur van het inreisverbod tevens een discretionaire bevoegdheid betreft. Het is voornamelijk tegen de duur van dit inreisverbod dat onderhavig beroep gericht is; Mocht de verwerende partij een inreisverbod van bijvoorbeeld 1 dag opgelegd hebben, dan zou de verzoekende partij zich nooit in onderhavig beroep voorzien hebben. zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid met betrekking tot de duur echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

11.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker stelt in zijn enig middel dat de verweerder een termijn van twee jaar als standaardtermijn lijkt te bestempelen. De verweerder stelt volgens de verzoeker dat er specifieke omstandigheden moeten zijn - niet om de termijn tussen nul en drie jaar te bepalen - doch wel om af te wijken van de termijn van twee jaar. De verweerder zou aldus starten met een termijn van twee jaar en dan pas nagaan of er een individuele omstandigheid voorhanden is die hem zou toelaten om van deze zelf uitgevonden norm af te wijken. De verzoeker meent dat dit manifest incorrect is en hij stelt tevens dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verweerder op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van twee jaar oplegt.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de duurtijd van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zoals de verzoeker terecht stelt, beschikt de gemachtigde ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen, variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, kan de Raad uit de bewoordingen van de bestreden beslissing evenwel niet ontwaren dat de gemachtigde met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod zou zijn uitgegaan van een standaardtermijn van twee jaar. Uit de bewoordingen: *“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar”*, noch uit enige andere

bewoordingen van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de gemachtigde de specifieke omstandigheden van verzoekers geval zou hebben afgetoetst aan een algemene referentietermijn van twee jaar. In tegendeel blijkt uit de inhoud van de bestreden akte dat de gemachtigde expliciete motieven opneemt waarom *in casu* wordt gekozen voor een termijn van twee jaar en niet voor een andere termijn. Zo motiveert de verweerder dat de verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hij asiel aanvraag en twee aanvragen tot regularisatie indiende, maar al deze aanvragen werden geweigerd, dat hij na deze procedures in België bleef wonen zonder nieuwe procedures op te starten die hem mogelijk een recht op verblijf zouden geven, dat er een risico op onderduiken is, dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat er sprake is van hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, en tenslotte dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Uit deze uitgebreide motivering voor de keuze van een inreisverbod met een termijn van twee jaar blijkt duidelijk dat de verweerder een termijn van twee jaar niet als een 'standaardtermijn' heeft toegepast. De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoeker in zijn enig middel expliciet erkent dat de gemachtigde, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet het voorschrijft, in de bestreden beslissing wel degelijk met de individuele omstandigheden eigen aan zijn geval rekening heeft gehouden.

Waar de verzoeker betoogt dat er geen wettelijke verplichting zou zijn om een inreisverbod op te leggen, verwijst de Raad opnieuw naar artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk het volgende: *"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: (...)".* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde in het geval de voorwaarden van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet voldaan zijn, namelijk wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, verplicht is om een inreisverbod op te leggen. Hij kan hiervan enkel afwijken omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet).

De verzoeker betwist niet dat hem, in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van dezelfde datum, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dat hij ook geen gevolg heeft gegeven aan meerdere voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten. Zodoende staat het vast dat er grond was om een inreisverbod op te leggen. In het licht van het gegeven dat de gemachtigde in beginsel er toe is gehouden in deze situatie een inreisverbod op te leggen, kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het een loutere mogelijkheid betreft. Hij geeft niet aan, minstens maakt hij niet aannemelijk, dat in zijn situatie sprake was van enige humanitaire redenen.

De verzoeker betoogt tenslotte dat het voornamelijk tegen de duur van dit inreisverbod is dat onderhavig beroep gericht is, en dat de discretionaire bevoegdheid, met betrekking tot de duur, echt ruim is. De verwerende partij kan variëren van nul jaar tot drie jaar.

De Raad stelt vast dat uit bovenstaande bespreking reeds is gebleken dat de verweerder in de bestreden beslissing verschillende motieven heeft opgenomen waarmee hij zijn keuze voor de termijn van twee jaar van het inreisverbod motiveert. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk, laat staan foutief, zouden zijn.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de voorziene motivering inzake (de duur van) het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of niet in redelijkheid een duur van twee jaar kan rechtvaardigen. Evenmin blijkt dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of het bestuur geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE